

rigsministeriet. — Den ærede Ordføres Foredrag forekommer mig at lide af en bestemt Modsigelse. Ved Bedømmelsen af denne Sag maa man deels tage Hensyn til den eengang afsluttede Contract og deels til Nutiden og Fremtiden, og ved Betragtningen af disse forskjellige Hensyn kan der naturligviis fremstille sig forskjellige Opfattelser. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Ordfører ikke lagde den samme Maalestof til Grund, naar han betragtede Fortiden, som naar han betragtede Nutiden. Naar han saae tilbage paa Transactionen saa erklærede han høit og tydeligt, at den var en Lovovertrædelse, fordi den paagjældende Indenrigsminister ved den havde bundet Statens Midler paa en Maade, hvortil han ikke var berettiget; men naar den ærede Ordfører saae paa Nutiden, saa sagde han, at den nuværende Indenrigsminister ikke var berøvet Handlefriheden ved denne Transaction; men havde fuldkommen frie Hænder til at opfylde Overeenskomsten eller lade være at opfylde den — men disse to Ting kunne ikke forenes. Dersom man siger, at denne Overeenskomst aldeles ikke har gjort noget Indgreb i den nuværende Indenrigsministers Handlefrihed og i den lovgivende Magts frie Dispositionsret over Reservecapitalen, saa afsteder man med det Samme i den Henseende en Trifindelsesdom over den afsluttede Transaction, saa siger man, den har ikke været ulovlig, thi den har ikke bundet den lovgivende eller administrative Magt, den har ikke truffet Bestemmelser, hvorved denne Magt og Myndighed er indskrænket; men dersom man derimod siger: Transactionen er en Lovovertrædelse, thi derved er Statsmagten bleven bundet, hvorledes vil man da løse disse Bånd, hvorledes vil man da ophæve de Forpligtelser, som ved Transactionen ere paadragne Indenrigsministeren? Man maatte jo da opretholde de indgaaede Forpligtelser, og man kunde ikke ville hindre den nuværende Indenrigsminister i at opfylde den ham paalagte Forpligtelse. Altsaa Et af To maa være Tilfældet, enten er Transactionen en Overeenskomst, om hvis Lovgylbigheid der ikke kan være Tvivl, eller ogsaa er det en Overeenskomst, der ikke er lovgylbig, og som derfor ikke kan være bindende for Indenrigsministeren.

Jeg for mit Vedkommende seer naturligviis meest paa Nutiden; thi jeg staaer i den med Fremtiden for Die; hvorledes derimod Fortidens Dispositioner opfattes, er Noget, der kun paa anden Haand har Interesse for mig. I hvad man derfor end vil bønne om den Transaction, der er skeet, har den for mig ikke nær den Interesse som de Bestemmelser, man nu vil tage for at indskrænke min Handlefrihed. Jeg skal imidlertid tillade mig, kortelig at fremsætte min Mening om, hvorledes denne Transaction maatte stille sig, dengang den blev indgaaet. Den ærede Taler, der sidst havde Ordet, har allerede oplyst, hvor urigtigt det var, naar den ærede Ordfører sagde, at disse Penge, det forrige Aars Overskud, endnu udgjorde en Deel af Totalkassebeholdningen; det er aldeles urigtigt. De ere gaaede ud af den og staae hos Finantsministeren som vor Banquier, og ligesaa lidt som jeg formoder, at man vilde have Noget imod, at jeg havde sat dette Beløb ud hos en eller anden stor Banquier, ligesaa lidt troer jeg, at der kan være Anledning til at gjøre nogen Eindring imod, at det bliver staaende hos Finantsministeren. Jeg maa nedlægge den meest bestemte Indsigelse imod, at det skulde anses som lovstridigt at laane Monarchiets Finantsminister Kongerigets Penge; paa samme Maade maatte det være lovstridigt for Finantsministeren at laane Kongeriget Monarchiets Penge, t. Ex. da han laante Kongeriget et betydeligt Beløb under Pengecrisen, rigtignok imod høie Renter. At den ene Minister saaledes laaner den anden Penge, er ligesaa lidet noget Lovstridigt som noget Urigtigt; der er i den Henseende forbeholdt fuldkommen Handlefrihed, og det vilde være noget af det Alleruheldigste, naar det ene Ministerium ikke paa den Maade kunde assistere det andet; snart er det det ene Ministerium og snart det andet, der trænger til Assistance. Kunne De, mine Herrer, bringe det dertil, at deres høire Fod ikke hjælper deres venstre, eller at Deres høire Haand ikke hjælper den venstre, og den venstre ikke den høire, saa kunde De ogsaa bringe det dertil, at det ene Ministerium ikke skulde assistere det andet, at Indenrigsministeriet ikke skulde assistere Finantsministeriet, og Finantsministeriet ikke assistere Indenrigsministeriet; det er netop ved, at Mi-